

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce **Mgr. et Mgr. Ing. P. S.,** narozený X
bytem X

proti
žalovanému **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Jindřišská 34, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2023, č. j. MV-170385-9/SR-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na úhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

I. Základ sporu

1. Žalobce byl rozhodnutím kárné komise I. stupně, č. j. ÚOHS-36448/2023/440 ze dne 26. 9. 2023, uznán vinným ze spáchání několika kárných provinění. Za zvlášť závažná kárná provinění mu podle § 89 odst. 1 a 2 písm. d) ve spojení s odst. 4 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě (dále jen „zákon o státní službě“), bylo uloženo jako kárné opatření propuštění ze služebního poměru. Rozhodnutí bylo účastníkovi řízení doručeno dne 26. 9. 2023.
2. Dne 13. 10. 2023 bylo žalovanému (jmenovitě kárné komisi II. stupně, jež je zřízena při Ministerstvu vnitra, pročež je dále za žalovaného považováno celé ministerstvo) doručeno podání žalobce, jehož obsahem bylo blanketní odvolání proti rozhodnutí kárné komise I. stupně, č. j. ÚOHS- 36448/2023/440 ze dne 26. 9. 2023, o kárném provinění. Žalovaný na základě záznamu o usnesení, č. j. MV-170385-2/SR-2023 ze dne 17. 10. 2023, postoupil odvolání v souladu s § 12 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, kárné komisi I. stupně, o čemž zároveň byl žalobce vyrozuměn, a to přípisem, č. j. MV-170385-3/SR-2023 ze dne 17. 10. 2023. Kárná komise I. stupně shledala odvolání jako opožděné, neboť žalobce nedodržel zákonnou lhůtu podle § 83 odst. 1 správního řádu. S ohledem na výše uvedené předala kárná komise I. stupně podle § 88 odst. 1 správního řádu spis se svým stanoviskem, č. j. ÚOHS-41709/2023/440 ze dne 25. 10. 2023, žalovanému.
3. Žalovaný v rozhodnutí č. j. MV-170385-9/SR-2023, ze dne 15. 12. 2023, uvedla, že zákonná patnáctidenní lhůta pro podání odvolání podle § 83 odst. 1 ve spojení s § 40 odst. 1 písm. a) správního řádu započala běžet dne 27. 9. 2023 a posledním dnem lhůty byl den 11. 10. 2023. Žalobce podal odvolání v poslední den lhůty, žalovanému pak toto odvolání došlo dne 13. 10. 2023. Vzhledem k tomu, že žalobce podal odvolání žalovanému jako nadřízenému orgánu, a nikoliv k tomu příslušnému orgánu, tj. kárné komisi I. stupně, bylo rozhodnutí o kárném provinění a uložení kárného opatření již v právní moci ve smyslu § 73 odst. 1 správního řádu, neboť právní moci nabylo dne 12. 10. 2023.
4. V návaznosti na tento fakt žalovaný rozhodnutím č. j. MV-170385-9/SR-2023, ze dne 15. 12. 2023 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“) odvolání žalobce zamítl podle § 92 odst. 1 správního řádu jako opožděné.
5. S tímto závěrem žalobce nesouhlasil, pročež dne 4. 3. 2024 zaslal soudu žalobu proti napadenému rozhodnutí.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

6. V žalobě žalobce uvedl, že žalovaný nesprávně, a tedy nezákonně, posoudil otázku včasnosti jeho odvolání, resp. naplnění důvodů pro jeho možné podání přímo odvolacímu orgánu. Žalovaný dle žalobce přitom ignoroval, že měl zákonem předpokládané vážné důvody pro podání svého odvolání přímo odvolacímu orgánu.
7. Žalobce totiž tvrdí, že podání, pro něž bylo rozhodnuto o skončení jeho služebního poměru na ÚOHS, byla podání přesně podle protikorupčního nařízení vlády č. 145/2015 Sb. a ve smyslu směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) o whistleblowingu 2019/1937, přičemž se stal obětí tzv. odvetných opatření ze strany předsedy ÚOHS, resp. těch jeho podřízených, kteří tvořili (extra jmenovanou) kárnou komisi, jež protiprávně rozhodla o skončení žalobcova služebního poměru na ÚOHS.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

8. Z napadeného rozhodnutí je dle žalobce zřejmá explicitní lež v tom smyslu, že se prohlásil za whistleblowera účelově zpětně, a dále že snad podával cokoli jiného, než protikorupční oznámení podle nařízení vlády č. 145/2015 Sb. a ve smyslu směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) o whistleblowingu 2019/1937.
9. Žalobce dále vyjádřil názor, že při podávání protikorupčních oznámení se nemusí řídit dalšími pokyny a předpisy zaměstnavatele, které tuto problematiku podávají, protože jeho oznámení ostatně směřovala proti zaměstnavateli. Porušení takových eventuálních vnitřních předpisů nemůže nic měnit na obsahu protikorupčního oznámení, resp. dodržení vnitřních předpisů nemůže definovat, zda jde či nejde o protikorupční oznámení podle nařízení vlády či přímého účinku evropské směrnice. Žalobce je přesvědčen, že ÚOHS a žalovaný se snaží pouze jeho osobu (a jeho podání) účelově očernit, aby byl zakryt skutečný význam jeho protikorupčních oznámení.
10. Žalobce dále uvádí, že své odvolání zaslal přímo žalovanému, aby se se alespoň po jistý čas vyhnul reálné hrozbě odvetných opatření ve smyslu definice směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/1937 ze dne 23. 10. 2019 o ochraně osob, které oznamují porušení práva Unie.
11. Žalobce je přesvědčen, že v rámci ÚOHS vůči němu totiž panují zcela se vymykající extrémní poměry pronásledování a odvetných opatření ze strany jeho představených, vedení ÚOHS a dalších zaměstnanců, jež jsou podřízeni vedení ÚOHS. Vedení ÚOHS tak může v rámci formální organizované struktury a současně s tím neformální organizované skupiny páchat vůči němu jednotlivá odvetná opatření v zásadě bez ohledu na jeho postavení vůči této struktuře. Jádrem této organizované skupiny sice vychází z formální systemizace služebních míst, nicméně úzké vazby a neformální faktické přátelské propojení jednotlivých členů této organizované skupiny umožňují vzájemně se podporující a doplňující reálné a v minulosti uskutečňované uplatňování odvetných opatření „zadaných shora“ vůči jeho osobě. V rámci takto strukturované organizované skupiny tedy není v zásadě rozhodné, nakolik odpovídá či neodpovídá struktuře vnitřní systemizace služebních míst, nýbrž nakolik reálně umožňuje faktické uplatňování odvetných opatření vůči žalobci.
12. Následně žalobce popsal konkrétní příklad, kdy tato organizovaná skupina měla prostřednictvím žalobceva přímého nařízeního proti němu uplatňovat odvetná opatření, jež měla v tomto konkrétním případě spočívat v tom, že tento přímý nadřízený byl informován o kárném opatření, jež bylo žalobci uloženo.
13. Tyto výklady žalobce dále rozváděl, přičemž uvedl, že do organizované skupiny, jejímž účelem bylo proti němu uplatňovat odvetná opatření, byl zapojen i předseda úřadu, přičemž instruoval žalobceva přímého nadřízeného slovy „*Ten S. už se musí řešit.*“ To je dle žalobce mobbing a odvetné opatření osnované vedením ÚOHS „*jako opravdu veliký činík.*“
14. Žalobce dále přirovnal služební hodnocení, jež na něj bylo vypracováno, k poměrům v 50. letech a též uvedl, že kárná komise I. stupně měla „*notičky*“ aby byl vyhozen. Tyto argumenty pak žalobce dále rozváděl, přičemž podrobně popsal, jak byly do organizované skupiny, jež proti němu uplatňovala odvetná opatření (např. nepovolení účasti na pohřbu kolegy) zapojeny jednotlivé osoby. Žalobce se též snažil popsat svůj názor na neformální vztahy mezi těmito zaměstnanci (např. vylepšování si profilu u nadřízených

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

prostřednictvím vlastnoručně upečených buchet), což místy doplnil i svým náhledem na kvalifikaci a odbornost těchto kolegů, přičemž vyjádřil názor, že jeho osoba musela být zlikvidována a odstraněna z ÚOHS, neboť on si stále ještě pamatuje jejich začátky.

15. Dále v žalobě žalobce uvedl, že jednotlivá odvetná opatření narušují jeho zdravotní stav a způsobují mu zdravotní újmu. Jeho důvod spočívající v oddálení zjištění kárné komise I. stupně o řízení o odvolání proti rozhodnutí I. stupně spočíval v možnosti vyhnout se reálnému a faktickému zhoršování jeho zdravotního stavu vlivem permanentní msty v pracovněprávní rovině mobbingem, diskriminací a zejména otravnými odvetnými opatřeními a pokusy o ně podle čl. 19 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/1937. Jako nejhorší z nich vnímá reálnou a faktickou možnost a) propuštění či rovnocenných opatření; b) nepovýšení; c) přenosu úkolů, snížení mzdy; d) neposkytnutí odborné přípravy; e) negativního hodnocení výkonnosti či pracovní reference; f) uložení nebo použití disciplinárních opatření, důtky či jiných sankcí včetně finančního postihu; g) nátlaku, zastrašování, obtěžování nebo ostrakizace; h) diskriminace, znevýhodňujícího nebo nespravedlivého zacházení; k) újmy, včetně dobré pověsti osoby, zejména na sociálních sítích, nebo finanční ztráty, včetně ztráty obchodních příležitostí a ztráty příjmů; i) zařazení na černou listinu na základě neformální či formální dohody v daném sektoru či průmyslovém odvětví, což může znamenat, že tato osoba v budoucnu nenajde v tomto sektoru či průmyslovém odvětví zaměstnání.
16. Na tomtéž místě žaloby žalobce argumentoval, že po dobu, kdy proti němu byla páchána odvetná opatření, byla přímo aplikovatelná směrnicí Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/1937, přičemž uvedl, že výklad odvetných opatření (jak je definuje tato směrnice) musí zohledňovat jeho důvody, proč nepodal odvolání k příslušnému orgánu, neboť jako whistleblower byl osobou požívající zvláštní právní ochrany. Při tom uvedl, že pokud by nemohl podat odvolání přímo o žalovaného, fakticky by jeho ochrana byla znemožněna, neboť prvostupňové rozhodnutí bylo též jedním z odvetných opatření.
17. Dále žalobce uvedl, že na ÚOHS jsou používána odvetná opatření (resp. jejich hrozba) nejen vůči němu, ale též vůči velké části dalších osob, které tak nemohou svědčit v žalobcův prospěch. V této souvislosti žalobce uvedl, že zvláštní právní ochrana, jíž požívá, je srovnatelná s ochranou diskriminované osoby. Uvedl při tom, že zcela určitě nebylo respektováno jeho právo na utajení totožnosti jako whistleblowera. Následně schematicky zopakoval, jakým způsobem a z jakých důvodů proti němu organizovaná struktura na ÚOHS uplatňovala odvetná opatření.
18. Poslední část žaloby pak dále konkretizuje a rozvádí žalobcova tvrzení, jak již byla popsána v bodech 11. – 14.
19. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
20. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl odmítnutí žaloby, neboť napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 2. 1. 2024, jak vyplývá z doručanky obsažené ve spise. Z kopie žaloby poskytnuté ze strany Městského soudu v Praze dle přesvědčení žalovaného pak vyplývá, že žaloba byla doručena dne 7. 3. 2024 na podatelnu Městského soudu v Praze. Uvedené podle něj nasvědčuje tomu, že žalobce svou žalobu podal až po uplynutí dvouměsíční lhůty pro podání žaloby stanovené v § 72 odst. 1 soudního řádu správního.

21. K samotnému obsahu žaloby pak žalovaný uvedl, že žaloba je kompilátem textů, které jsou obsažené v předchozích podáních žalobce učiněných v rámci kárného řízení. Argumenty uvedené v žalobě se shodují, resp. jsou zcela totožné jako argumenty, které žalobce uvedl již ve svém doplnění odvolání proti rozhodnutí kárné komise I. stupně, které došlo žalovanému dne 23. 10. 2023 (část žaloby 1), dalším doplnění, které došlo dne 27. 10. 2023 (část žaloby 2) a v doplnění odvolání došlém dne 8. 11. 2023 (část žaloby 3).
22. Pokud jde o argumentaci žalobce, uvedl žalovaný, že často nesouvisí s předmětem řízení, žalovaný nebyl povinen se jimi podrobně zabývat ani v rámci odvolacího řízení, neboť došlo k zamítnutí odvolání podle § 92 odst. 1 správního řádu z důvodu opožděného podání odvolání. Žalovaný nicméně v rozhodnutí o odvolání odůvodnil, proč žalobci lhůta pro podání odvolání nebyla zachována. Žalobce nenaplnil důvody obsažené v § 40 odst. 1 písm. d) věty za středníkem správního řádu, neboť neprokázal, že by na jeho straně existovaly vážné důvody, pro které nemohl odvolání podat u věcně a místně příslušného správního orgánu.
23. Žalovaný se dle svého přesvědčení také vypořádal s otázkou žalobcem tvrzeného uplatnění tzv. odvetných opatření ve smyslu § 1 nařízení vlády č. 145/2015 Sb., respektive odvetných opatření podle § 4 zákona č. 171/2023 Sb., o ochraně oznamovatelů. Žalovaný dospěl k názoru, že vůči účastníkovi řízení žádná tzv. odvetná opatření nebyla uplatněna. Mimo jiné uvedl v odůvodnění rozhodnutí ve vztahu k jednání, které bylo žalobci kladeno za vinu, že smyslem ochrany proti odvetným opatřením v souvislosti s podaným oznámením je zabránit úmyslnému bezdůvodnému postihu oznamovatele v rámci jeho služebního, popř. pracovního, poměru, nikoli znemožnění jakéhokoli postihu oznamovatele v případě, že takový postup je důvodný. Kárné řízení, které spočívalo ponejvíce v projednání úmyslného hrubého a urážlivého chování žalobce vůči jiným státním zaměstnancům, nemohlo souviset s tím, že by žalobce měl být postižen za určitá oznámení, která o tvrzeném protiprávním jednání třetích osob údajně učinil ve formě e-mailů, která žalobce za oznámení o podezření ze spáchání protiprávního jednání (často až následně) prohlásil, a která nesplňovala obsahové ani formální znaky oznámení ve smyslu výše zmíněných právních předpisů. Žalovaný případně odkazuje na argumentaci uvedenou v žalobou napadeném rozhodnutí.
24. Žalovaný navrhl, aby Městský soud v Praze žalobu odmítl buď podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. a) soudního řádu správního jako nepřipustnou nebo podle § 46 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního jako opožděnou.

III. Posouzení žaloby

25. Městský soud se v první řadě zabýval námitkou žalovaného o opožděném podání žaloby. Považoval přitom za nesporné (a ostatně i ověřitelné doručenkou založenou ve správním spisu), že napadené rozhodnutí bylo doručeno žalobci dne 2. 1. 2024.
26. Podle § 72 odst. 1 soudního řádu správního měl žalobce právo podat proti napadenému rozhodnutí žalobu ve lhůtě dvou měsíců. Tato lhůta tedy uplynula dne 2. 3. 2024. Vzhledem k tomu, že však tento byla sobota, posunul se žalobci dle § 40 odst. 3 soudního řádu správního konec lhůty na nejbližší pracovní den, tj. na pondělí 4. 3. 2024. Žaloba sice došla soudu až dne 7. 3. 2024, avšak dle obálky založené v soudním spisu je zjevné, že

žalobce ji předal držiteli poštovní licence (České poště) právě dne 4. 3. 2024. Žaloba tedy byla dle § 40 odst. 4 soudního řádu správního podána v zákonné lhůtě.

27. Dále se soud zabýval tvrzením žalovaného o nepřipustnosti žaloby dle § 68 písm. a) soudního řádu správního, neboť ta by znamenala důvod k jejímu odmítnutí.
28. Podle citované normy *Žaloba je nepřipustná také tehdy, nevyčerpá-li žalobce řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon, ledaže rozhodnutí správního orgánu bylo na újmu jeho práv změněno k opravnému prostředku jiného.*
29. Nepřipustnost by podle této normy byla dána tehdy, jestliže by účastník správního řízení nevyužil možnost podat proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně řádný opravný prostředek, například odvolání podle ust. § 81 a násl. správního řádu, resp. rozklad podle ust. § 152 správního řádu.
30. V projednávané věci je však zřejmé, že žalobce řádný opravný prostředek uplatnil, přičemž otázka včasnosti jeho uplatnění – tedy jeho podání u věcně a místně příslušného orgánu – a následně aplikace § 40 odst. 1 písm. d) věty za středníkem je proto předmětem sporu a soudního přezkumu.
31. Soud dále ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, a přes její poněkud netypickou strukturu a styl je z ní dostatečně seznatelné, čeho se žalobce domáhá, jakož i žalobní námitky. Žaloba tak vyhovuje formálním požadavkům kladeným na ní § 37 odst. 3 a § 71 soudního řádu správního. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 soudního řádu správního), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Jiné vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
32. Žaloba není důvodná.
33. Soud především konstatuje, že žaloba vykazuje značnou míru obecnosti a městský soud se tak mohl věnovat žalobcem uváděným skutečnostem pouze v míře konkrétnosti, v jaké je sám žalobce vznesl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 Afs 9/2015-31). Pokud tedy žalobce v žalobních bodech neprezentoval dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusel pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podrobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128). Míra precizace žalobních bodů do značné míry tedy určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej.
34. Podle § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu *„Pokud je provedení určitého úkonu v řízení vázáno na lhůtu, je lhůta zachována, je-li posledního dne lhůty učiněno podání u věcně a místně příslušného správního orgánu anebo je-li v tento den podána poštovní zásilka adresovaná tomuto správnímu orgánu, která obsahuje podání, držiteli poštovní licence nebo zvláštní poštovní licence anebo osobě, která má obdobné postavení v jiném státě; nemůže-li účastník z vážných důvodů učinit podání u věcně a místně příslušného správního orgánu, je lhůta zachována, jestliže je posledního dne lhůty učiněno podání u správního orgánu vyššího stupně; tento správní orgán podání bezodkladně postoupí věcně a místně příslušnému správnímu orgánu.“*
35. Podle § 86 odst. 1 správního řádu *„Odvolání se podává u správního orgánu, který napadené rozhodnutí vydal.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

36. Odvolání žalobce bylo žalovaným shledáno jako opožděné, neboť je žalobcem odeslal žalovanému v poslední den lhůty pro podání odvolání, a to ač příslušným orgánem, k němuž mělo být odvolání podáno, byl dle § 86 odst. 1 správního řádu ÚOHS, jmenovitě jeho kárná komise I. stupně.
37. Žalobce se však dovolává možných „vážných důvodů“, jež by dle § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu odůvodňovaly podání odvolání přímo nadřízenému orgánu (tedy v tomto případě žalovanému). Tyto vážné důvody shledává v obavě z dalšího uplatňování odvetných opatření a snaze o jejich oddálení.
38. Soud tedy musel zabývat otázkou, zdali skutečně existovaly důvody, jež by odůvodňovaly žalobcův postup dle § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu.
39. Na tuto otázku musel soud odpovědět záporně.
40. Zde soud dává za pravdu žalovanému v tom, že žaloba navzdory své délce obecně obsahuje velmi málo argumentace směřující proti napadenému rozhodnutí. Vpravdě jde skutečně pouze o kompilát podání žalobce, jež směřovaly vůči žalovanému proti rozhodnutí prvního stupně, což je zjevné z některých pasáží, kde žalobce hovoří o odvolání, a to byt na začátku žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí shledává nezákonným. Nic to ovšem nemění na tom, že soud musí přezkoumat, zda žalovaný správně vyhodnotil argumentaci žalobce ve správním řízení, a to ač musí, vzhledem k charakteru žaloby odkázat na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78.
41. Soud ovšem dospěl k závěru, že ze správního spisu není nijak zřejmé, že by kárná opatření vůči žalobci neměla charakter odvetných opatření, neboť byla plně odůvodněna jeho opakovaným vystupováním vůči dalším zaměstnancům ÚOHS, obsahujícím mnohdy osobní, neuctivé a vulgární verbální útoky.
42. Soud se též seznámil s obsahem emailových zpráv, která žalobce zaslal předsedovi ÚOHS, a na jejichž základě se žalobce označil za whistleblowera. Při tom je třeba konstatovat, že z těchto zpráv v podstatě nelze seznat, že by žalobce oznamoval korupční jednání. Tyto zprávy mají povětšinou jen charakter značně neuctivých a obtěžujících (vůči adresátovi) dehonestujících vyjádření ohledně dalších pracovníků ÚOHS. Je sice pravdou, že místy se v nich objevují formulace, jež dávají najevo, že pisatel (žalobce) považuje některé osoby za korupčně jednající, nic konkrétnějšího však z těchto zpráv dovodit nelze. Nelze též přehlédnout, že tyto maily byly označeny za whistleblowing až později, v podáních k žalovanému. Jak již bylo řečeno, v samotných těchto e-mailových zprávách toto uvedeno není.
43. Soud v této souvislosti musí uvést, že se též neztotožňuje s názorem žalobce, vyjeveným v žalobě, že protikorupční oznámení dle nařízení vlády č. 145/2015 Sb. a ve smyslu směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) o whistleblowingu 2019/1937 má být posuzováno čistě podle obsahu, a nikoliv na základě formálních znaků. Soud je naopak přesvědčen, že tyto formální znaky jsou pro identifikaci takového protikorupčního oznámení rovněž nutné (ač by samozřejmě neměly být aplikovány formalisticky), neboť je nutno takovéto prohlášení odlišit např. od velmi obecně proneseného názoru, že se někdo dopustil korupčního jednání.
44. Navíc, jak sám žalobce správně uvedl, osoba tzv. whistleblowera, tedy osoby oznamující korupční jednání, je osobou potřebující zvláštní právní ochranu, právě aby se vyhnula

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

riziku možných odvetných opatření. Právě proto je však třeba takovou osobu poměrně jasně identifikovat, neboť při příliš širokém pojetí toho, co je protikorupční oznámení, by mohlo vést k tomu, že omezení podrobit disciplinárním opatřením by se týkalo velké skupiny osob, ačkoliv u řady z nich by důvody této právní ochrany mohly být oprávněně velmi sporné a pochybné.

45. Nad rámec výše uvedeného musí soud podotknout, že má pochybnosti též o tom, zdali by bylo možné řadu kroků, jež žalobce označil za odvetná opatření, za ně vůbec požadovat. Žalobce v žalobě sám uvedl, že se zejména obává několika vyjmenovaných kroků (viz bod 15 žaloby), přičemž jde o výčet v podstatě převzatý z čl. čl. 19 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/1937. Soudu ovšem není zcela jasné, jak mezi tyto odvetná opatření spadá nepovolení účasti na pohřbu kolegy, což žalobce za odvetné opatření několikrát označil.
46. Soud tedy uzavírá, že žalovaný dospěl ke správnému závěru, pokud nabyl přesvědčení, že „vážné důvody“, jež by žalobce opravňovaly k podání odvolání přímo jemu, v dané věci neexistovaly.
47. Soud v této souvislosti též uvádí, že přesvědčivou není ani argumentace žalobce, že podáním odvolání k žalovanému chtěl oddálit odvetná opatření.
48. V již citovaném ustanovení § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu je výslovně uvedeno, že v případě oněch „vážných důvodů“ *tento správní orgán* (jemuž bylo podání zasláno) *podání bezodkladně postoupí věcně a místně příslušnému správnímu orgánu*. Čas, který by tak žalobce získal by se tak pohyboval nanejvýše v řádu několik dní a nepředstavoval by významný rozdíl oproti situaci, kdy by žalobce podal odvolání k prvostupňovému orgánu.
49. Pokud jde o samotný fakt, že žalobce se považuje za whistleblowera, proti němuž byla uplatňována odvetná opatření, soud pouze nad rámec výše uvedeného opětovně konstatuje, že na základě správního spisu nedošel k závěru, že by toto přesvědčení žalobce bylo oprávněné. V tomto směru soud aproboval stejné závěry žalovaného.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

50. Městský soud v Praze tedy uzavřel věc s tím, že žádná z uplatněných žalobních námitek nebyla důvodná. Soud proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
51. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce úspěch ve věci neměl a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 5. února 2025

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.